

Ahas! — Moments of Inspired Thought («Прозріння: моменти натхненної думки»)

Ahas! — Volume II («Прозріння: частина 2»)

Ahas! — Volume III («Прозріння: частина 3»)

What I've Learned («Чого я навчився»)

How to be Rich and Happy («Як бути багатим і щасливим», співавтор)

ПРОЛОГ

Часом, коли цього найменше очікуєш і, певне, найбільше потребуєш, можна несподівано опинитися в новому місці з новими людьми й дізнатися щось нове. Так сталося зі мною вночі багато років тому в маленькому закладі, який лагідно звали «кафе “Чому”».

Після проведеної там ночі моє життя пішло таким шляхом, якого я навіть не уявляв. Я дізнався, що таке справжня свобода, і усвідомив, що вона — моє покликання.

Я ніколи не розумів, як або чому відвідав кафе саме тоді, коли його відвідав, а просто радів, що мав цю можливість.

Аж раптом одного дня я знов опинився перед тим кафе за просто неймовірних обставин. І візит туди вдруге спричинив у моєму житті зміни, за які буду вдячний довіку.

Ось історія мого повернення до кафе «Чому».

Розділ 1

День був ідеальний: небо прекрасно блакитне, повітря тепле, але не задушливе. Я почувався як у раю. У певному розумінні я в ньому й перебував. Така вже атмосфера на Гаваях.

Усі мої плани на день зводилися до прогулянки на велосипеді. І все. Жодного графіка, жодного задалегідь визначеного маршруту, жодного плану дій. Просто тривала прогулянка, під час якої я крутитиму педалі по випадкових дорогах і їхатиму туди, куди вестиме інтуїція. Тільки я, мій велосипед і рай, який потрібно дослідити.

Я провів так уже кілька годин і тепер гадки не мав, де перебуваю. А саме цього я й хотів.

У голові промайнула одна з улюблених пісень. Її виконує Джена Стенфілд. У цій пісні є такі слова: «Я не загубилась, я вивчаю місцевість». Вони ідеально годилися до моєї про-

гулянки. Багато в чому ці слова ідеально годилися до більшості моїх пригод.

Раптом я згадав одну з ночей, що минула багато років тому. Щоправда, тоді мені не здавалося, ніби я вивчаю місцевість. Я думав, що просто загубився. Та ніч змінила моє життя. Ніч, проведена в маленькому закладі, що звався «Кафе “Чому ви тут?”». Тόму, який відвідувачі лагідно звали «кафе “Чому”».

Від тієї ночі змінилося дуже багато. Згадати, як я жив тоді, було складно. Здавалося, то було інше життя. То був інший я.

Я здолав поворот на дорозі й мигцем побачив океан. Такий неймовірно блакитний. Я уявив морську черепаху. Ще один зв'язок із тією ніччю в кафе.

Це було дивно. Кафе так ніколи й не покинуло мене по-справжньому. Проте вже давно я не згадував його так яскраво.

Ще два повороти. Ще два приголомшливі краєвиди.

Гаваям властива неймовірна суміш кольорів. Оскільки ці острови утворилися з вулканів, на них повсюди темно-чорний лавовий камінь. А потім, коли він розпадається, природа неначе хоче створити ідеальний контраст, і в новому ґрунті виростають найчарівніші

зелені рослини. Додайте до цього бірюзову блакить океанських вод і міради відтінків помаранчевого, червоного та інших яскравих кольорів різноманітних квітів повсюди — яка неймовірна втіха для очей.

«Чудово, — подумав я. — Як же чудово».

Останні десять місяців мого життя були сповнені *чудового*. Я спостерігав за китами на узбережжі Південної Африки, їздив на сафарі в Намібію, допомагав щойно вилупленим морським черепашатам утекти до хвиль у Центральній Америці. Кульмінацією моєї подорожі стала тримісячна мандрівка на велосипеді по Малайзії та Індонезії. Тепер, прямуючи додому, я на кілька тижнів зупинився на Гаваях.

Зрештою, коли опиняєшся так близько до раю... можна й побавитися в ньому.

Це була не перша моя спроба дослідити світ. Після ночі, проведеної в кафе багато років тому, я опанував новий підхід до життя. Я рік працюю, а тоді рік подорожую. Тоді знову рік працюю й рік подорожую. Більшості людей це здається дивним. Вони турбуються про стабільність і безпеку. Зате мене це влаштовує. Я зрозумів: людина, яка добре виконує свою справу, завжди потрібна. Здобути

нову роботу для мене ще ніколи не було проблемою.

Ті самі люди, які вирішили, що моє життя дивне, часто кажуть мені, що залюбки спробували б пожити так, як я. Проте ніхто з них, за рідкісними винятками, ще цього не зробив. Навіть ті, хто казав, що було б дуже класно побути зі мною кілька тижнів, не спробували жодного разу.

Підозрюю, це надто сміливий стрибок у невідоме.

Я й далі крутив педалі. Бачив нові неймовірні краєвиди. Повітря було солодке від аромату квітів. На Гаваях мені дуже подобається запах квітів. Там наче дихаєш нектаром. Найчистіший взірець природи.

Ще дві милі — і я опинився в тій частині острова, якої ще ніколи не відвідував. Там місцевість була пласкіша. Праворуч я чув шум прибою. На дорозі трапилася розвилка. Або праворуч, або ліворуч.

«Вибери менш торовану путь, — подумав я. — Завжди вибирай менш торовану». Така була дорога праворуч. Я поїхав нею. Асфальт поступився місцем гравію, і я відчув, як м'язи напружилися, реагуючи на новий виклик. Мені подобалося таке відчуття — як у голові, так

і в ногах чи якихось інших м'язах. Тоді я розумів, що на мене чекає пригода. Коли з'являється щось нове, щось захопливе, щось таке, що жене вперед.

Їдучи, я мигцем бачив крізь дерева воду. «Може, згодом піду поплаваю», — подумав я.

Прокрутивши педалі на гравійній дорозі хвилин із двадцять, я раптом відчув якесь дивне дежавю. Воно приголомшувало. Я ще ніколи не бував у цій частині острова. Та все-таки чомусь...

Просто намагаючись розібратися з цим почуттям, я побачив її. Трохи далі вздовж дороги, праворуч. Маленька біла будівля з гравійною стоянкою перед входом і блакитною неоновкою вивіскою вгорі.

Я мало не впав із велосипеда й подумав: «Це неможливо». Однак, звісно, у кафе «Чому» немає нічого неможливого.

Я підїхав ближче, і на моєму обличчі з'явилася усмішка. Скільки спогадів. Скільки цінних знань здобуто в цьому місці. Та що кафе робить тут і тепер? Раніше я точно бачив його деінде.

Я озирнувся. Поряд не було нікого, тож я добряче натиснув на педалі й збільшив швидкість. Хотів дістатися кафе, щоб воно не зникло, перш ніж увійду досередини.

Та не варто було тривожитись. За п'ять хвилин я опинився на місці, а воно нікуди не поділося. Я окинув його поглядом і сказав:

— Аж не віриться.

Біля входу була велосипедна стійка, тож я залишив там велосипед. Мій розум охопила цікавість. *Що це кафе робить тут?*

Розділ 2

Трохи завагавшись, я швидко піднявся сходами на ганок і відчинив двері до кафе. На них були дзвіночки. Такі самі, як попереднього разу. Вони задзеленчали, сповіщаючи про мій прихід.

Я ввійшов досередини й роззирнувся. Це нагадувало повернення в минуле. Кафе мало *точнісінько* такий вигляд, як майже десять років тому, коли я в ньому побував. Червоні дивани, сріблясті стільці, прилавок для сніданків... І все це досі здавалося новісним.

— З поверненням, Джоне.

Я поглянув ліворуч. Секунду тому там не було нікого. А тепер стояла людина. Кейсі, офіціантка, яка обслуговувала мене, коли я відвідав кафе попереднього разу. Тоді я всю ніч проговорив з нею, власником кафе та одним

із клієнтів. Саме їхні концепції та ідеї змінили моє життя.

Кейсі всміхалась.

Я всміхнувся у відповідь.

— Привіт, Кейсі.

Вона підійшла до мене й тепло обняла.

— Давно не бачились.

Я кивнув, досі вражений тим, що опинився в кафе й тепер розмовляю з Кейсі.

— Маєш чудовий вигляд, — сказав я. — Зо-всім... не змінилася.

Це була правда. Вона геть не постаріла.

Кейсі знову всміхнулася.

— Ти теж маєш чудовий вигляд, Джоне.

Я оглянув кафе.

— Аж не віриться, що я тут. Сьогодні вранці думав про кафе, дуже багато. Але знайти його в цьому місці...

— Ми часом переїздимо, — сказала Кейсі. Ніби це бездоганно пояснювало, чому достоту таке саме кафе, яке я відвідав багато років тому, тепер стояло за тисячі миль від того місця, де я відвідав його вперше. Уже не кажучи про те, що воно, на перший погляд, геть не змінилося.

— А може, ми продаємо франшизу, — додала вона і знов усміхнулася.